

## Hørt

Tekst & foto: Cim Meyer

### Ystad Jazz Festival

#### De gjorde det igen.

Afviklede en sommerjazz-festival over fem dage på bedste vis uden de store svinkeærinder. Og dog var der – ligesom tidligere år – også overraskende og innovative programpunkter.

Generelt spores hvert år vigtige skridt i programlægningen, der rækker udover den mest populære midterstrøm. Men den kunstnerisk ansvarlige, Jan Lundgren, er udfordret, eksempelvis når den fremadstormende amerikanske stjerne-vokalist Cécile McLorin giver tomme pladser i Arenaen, mens Manhattan Transfer kan fylde pladserne (og lokalpressen) bare på renomméet. Trods interessen fra Stockholm og København sælges de fleste billetter til det lokale publikum. Og den lokale forankring er unik og helt afgørende for Ystad Jazz Festival. Det er virkelig en by, der osrer af musik, de fem dage festivalen varer, og det smittende engagement fra de mange frivillige afføder en fantastisk god stemning overalt.

Belært af tidligere års kødannelser ved det lille Ystad Kunstmuseum gav hvert orkester i år to på hinanden følgende koncerter på denne lokation. Udover en større kapacitet gav det også publikum mere fleksibilitet, når dagsprogrammet skulle sammensættes med koncerter også i Arena, Teater, caféer, kirker, Saltsjöbad og jamsession i Marinaen.

#### Nogle nedslag i det spækkede program

Som allerede nævnt optrådte Cécile McLorin Salvant med rytmegruppe i Arenaen. De fremmødte kunne glæde sig over en kavalkade af vokale finesser og stor variation i repertoire fra børnesang til Langston Hughes. Selv i hvert enkelt nummer – og hun hentede blandt andet

materiale fra Burt Bacharach, Bob Dorough, Ida Cox og Cole Porter – havde McLorin mange udtryk på paletten fremført med udsøgt mikrofonteknik. Det blev kun til en enkelt bassolo fra Paul Sikivie – og godt det samme – til gengæld burde der have været mere plads til Kyle Pooles økonomiske trommespil. Men udover McLorin var det pianisten, Sullivan Fortner, som tog keglerne. Var rammerne snævre, brød han dem både rytmisk og harmonisk med ukonventionelt spil. Duoen McLorin og Fortner var blændende.

Manhattan Transfer levede et professionelt sceneshow med indøvet koreografi og et poppet repertoire med obligatorisk håndklap fra det ellevilde publikum. Vi fik Ella Fitzgeralds *A Little Yellow Basket* med imiteret trompet. Og *Corner Pocket* som *vocalese*. Ikke stor kunst men de var gode entertainere. Herbie

Hancocks *Cantaloupe Island* og Weather Reports *Birdland* var medrivende. Tim Hauser døde i 2014 og det nye mandlige medlem, Trist Curless, swinger ikke lige så godt. I den akkompagnerende trio markerede Boris Koslow sig som kompetent og loyal bassist, som vi kender ham fra mange forskellige sammenhænge.

Næste formiddag i Per Helssas gård ramte *Lady Be Good* med svenske Ellen Anderssons vokal og Anton Forsbergs guitar lige i hjertekulen. Anderssons behandling af standard-repertoiret – *I'll Be Seeing You*, *Once Upon A Summertime*, *All Of You* med flere – var forunderlig. De gamle travere følte friske og vedkommende. Anderssons scat-sang i *Billie's Bounce* var af højeste klasse, og hele gruppen var blevet endnu bedre sammenspillet. *Sunny Side Of The Street* i vokal-bas-duo var så "blåt" og altereret som noget.

Ellen Andersson



*You've Changed*, Parker *Deconstructed*, "den ungerske selvmordslåten" *Gloomy Sunday* og *S'Wonderful* havde Fredrik Kronquist tilføjet på altsax. Han gav noget ekstra vitalitet til orkestret og fik blandt andet trommeslageren Sebastian Brydniak ud af busken – til tider så meget at han lå foran og pressede rytmen. Igen en fornøjelse at høre gruppen *live*. *Ærlig musik!* Der er ingen falbelader og stjernerykker, og det er vidunderligt at holdet gør jazzens gamle uopslidelige standarder til deres egne.

I S:t Maria Kyrka fejrede det kompetente og dynamiske kor Rike Ensemblen "Lars Gullin 90" under ledelse af Gunnar Eriksson. Han var knastør konferencier og dirigent, som også spontant ledte publikums applaus og alsang. Det lykkedes overbevisende at sætte gammeltestamentelige tekster til Lars Gullins musik. Jan Allan kan sin trompet endnu og er ikke blevet ældre de sidste 20 år – Georg Riedel ligeså med bassen, men han bliver dog lidt ældre med tiden.

Flere kvindelige syngende kontrabassist er dukket op de senere år. En af dem er norske Ellen Andrea Wang, som formår at spille komplicerede ostinater, uden det påvirker hendes vokal. I Ystad Kunstmuseum var det ikke hjerte-smerte-lyrik men funky



Cécile McLorin Salvant